

ved jeg ikke, men det er jo muligt, at der findes saadanne, og jeg er enig med Kommissionen i, at hvis saadanne findes, er det rigtigt at gaa videre med Anbringelsen af disse Patienter i kontrolleret Familiepleje, fordi det er langt, langt billigere end at bygge. Men jeg tror ganske vist ogsaa, at hvis vi skal gaa videre ad den Vej, at anbringe Patienter i kontrolleret Familiepleje, er det rigtigt at ændre det nuværende Tilsyn. I Øjeblikket er det saaledes, at Tilsynet med disse Hjem, hvor de aandssvage anbringes, føres af Anstaltens egne Funktionærer, og skal vi gaa langt videre ad denne Vej, tror jeg, det vil være rigtigt at ansætte en særlig Embedsmand eller et særligt Tilsyn med den Opgave at føre Tilsyn med de Hjem, hvori disse aandssvage, arbejdsføre Mænd og Kvinder, anbringes. Men selv om det nu virkelig skulde lykkes at faa endnu flere anbragt i kontrolleret Familiepleje, er det alligevel min Opfattelse, at vi ikke kommer bort fra en Udvidelse af Anstalten ved Vodskov. Var det nu endda saaledes, at alle disse aandssvage, som staar paa Ventelisterne, var lettere Tilfælde, eller ogsaa at de var i Hjem, der var saaledes stillet økonomisk, at den nødvendige Hjælp til Pleje let kunde skaffes — men saaledes er Forholdet jo aldeles ikke. Jeg staar her med Afskrifterne af en Mængde Breve, der er sendt af Forældre, af Præster, af Læger, af Sogneraad og af Værgeraad, og hvori man i de mest energiske Vendinger henstiller til Anstalten at skaffe Plads til de aandssvage, fordi Forholdene i Hjemmene er af en saadan Beskaffenhed, at det slet ikke kan forsvares, at de forbliver dér. Jeg skal nævne nogle ganske faa Eksempler paa, hvad der skrives i saa Hensende fra disse Mennesker til vore Aandssvageanstalter. Der skrives om en 9 Aars Dreng, at han er saa svag, at han kun kan ernæres ved at faa Flaske som et lille Barn, han er urenlig Dag og Nat, han er ond mod sine smaa Søskende. Han er i et Hjem, hvorom der siges, at det er et fattigt Hjem, men ellers et meget godt Hjem. Videre er der en Fader, der skriver om sin Søn: det er ganske umuligt for dem mere at faa nogen Lejlighed, fordi Sønnen skriger fra Morgen til Aften, ingen vil have vedkommende til at bo hos sig. Og dertil kommer, at Sønnen er meget ondskabsfuld; saa snart han kommer udenfor Hjemmets Dør, dræber han Naboernes Smaakreaturer og slaar Naboernes Børn med alt, hvad han kan faa fat paa. — En Læge skriver om en Pige, at hun er meget vanskelig at omgaas, hun slaar Moderen; hun er nu blevet

halvvoksen. Følgen er blevet, at Faderen maa forsømme sit Arbejde, blive hjemme for at være med til at passe denne aandssvage Pige. To gamle Forældre skildrer, hvordan de nu paa Grund af Alder er blevet svagelige, men de har i 33 Aar passet en aandssvag, fra hun var Barn, uden Spor af Støtte fra Staten eller Kommunen, og nu henstiller de to gamle Forældre til Anstalten endelig at tage deres Pige, da de paa Grund af Svagelighed ikke længere kan passe hende. En Læge skriver om en 16 Aars Dreng, at han har ret gode Evner, som ogsaa kunde udvikles til samfundsnyttigt Arbejde, naar han kom under Tugt og Pleje. Men som det gaar, er han til Gene for hele Byen, og Lægen slutter med at sige i sit Brev til Professoren, at hvis vedkommende Dreng ikke kan optages paa Anstalten, anmoder han om at faa oplyst, hvorledes han kan faa ham fjernet fra Hjemmet, før Drengen faar Lejlighed til at slaa nogen ihjel. Jeg skal saa kun nævne et Eksempel til. Det er et Værgeraad, der fortæller om en ganske ung Pige, hvorledes hun som Barn paa Grund af en Sygdom blev aandssvag og lammet i det ene Ben og den ene Arm. Denne unge Pige har været indlagt paa en Fødselsstiftelse og har født et Barn, og nu henstiller Værgeraadet, om det ikke var muligt, at denne Pige kunde anbringes paa vedkommende Anstalt, for at det ikke skal gentage sig. Hun aner ikke Spor om, hvad der er foregaaet med hende, og ingen kan finde Faderen. Dertil kommer, at denne Pige er fra et meget fattigt Hjem, Moderen har været gift to Gange, denne Pige er af første Ægteskab, og der er flere Børn af sidste Ægteskab, saa at det jo er ganske umuligt for en saadan Fader og Moder at have den aandssvage Stakkel med hendes lille Barn i Hjemmet. Det vilde ogsaa være uforsvarligt af Hensyn til Fremtiden, om hun ikke er blevet anbragt i en Aandssvageanstalt.

Jeg har her nævnt nogle Eksempler paa den Nød, der hersker rundt omkring paa Grund af Pladsmangelen i vore Aandssvageanstalter. Alle de Breve, jeg har liggende her, og hvoraf jeg har citeret lidt, taler jo deres tydelige Sprog. Det er vel nok saaledes, at af alle de Sorger, der kan ramme et Hjem, en Fader og en Moder, er den største at se sit Barn vokse til og mangle de nødvendige Aandsevner. Jeg kan saa godt forstaa, at den Moder, der ofrer en saadan Stakkel sin Kærlighed og bedste Pleje, Dag efter Dag og Aar efter Aar, uden Spor af Resultat, maa føle det som et kolossalt Tryk. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at de